

Kontrol med sig selv, saa skal Staten beskikke en kontrolerende ved Siden af ham, og den, der udfører Kontrol paa Statens Vegne, modtager 100 Kr. om Maaneden i Honorar; men der er det mærkelige, at til at føre Kontrol paa Statens Vegne ved de Anlæg, hvor den kommitterede Hr. Ernst er den, der yder Bevillingshaverne Bistand, tages der i Reglen en Kontorchef eller en anden under den kommitterede. Det er alt saa en den kommitterede underlagt Embedsmand, der fører Tilsyn med ham! Det er en Ordning, som efter min Mening er i høj Grad uheldig, og som ikke bør finde Sted.

Men selv om det, der her sker ved Anlægget af private Baner, ikke er i sin fulde Orden, saa maa det naturligvis blive Bevillingshavernes Sag, hvorledes de ville arrangere sig, naar der ikke var andet i Vejen; men jeg har bragt i Erfaring, at Bevillingshavere efter den kommitteredes Anmodning og paa hans Indflydelse have modtaget Leverancer, som ere betalte alt for dyrt, og som have vist sig at være i høj Grad utilbørlige. Jeg skal som Eksempel nævne Anlægget af Kerteminde-Banen. Der har den kommitterede ved Statsbaneanlægene formaaet Bevillingshaverne til at købe Svellerne hos et af ham angivet Firma, og saa vidt jeg har bragt i Erfaring, er det ikke blot denne Bane, men ogsaa andre private Baner, der paa Foranledning af den kommitterede ere gaaede ind paa at købe Svellerne af en Leverandør, hvis Navn jeg ikke her skal nævne. Nu har Kerteminde—Dalby-Banen kun været i Drift i godt og vel to Aar, og saa ere disse Sveller, der ere anskaffede efter Anbefaling af den kommitterede, saa pillaadne, at Bestyrelsen allerede nu maa søge at faa dem op for at kunne begynde paa et nyt Anlæg, hvad Sveller angaar.

Det forekommer mig, at naar Staten udsender en Mand, der paatager sig at vejlede Bevillingshaverne, saa ere disse berettigede til at tro, at denne Mand har saa megen Forstand paa Statsbane-Materiel, at han kan bedømme dets Kvalitet og ikke anbefaler Materiel, der viser sig at være i den Grad slet som det, der er anbefalet af ham ved Anlægget af Kerteminde-Banen og sikkert ved flere andre private Baner. Jeg gør opmærksom paa dette Forhold, thi det har vakt megen Misnøje, og med Rette, hos de Kommuner, der have tegnet Aktier i private Baner. Staten er ogsaa interesseret heri, idet den betaler Halvdelen af Anlægsomkostningerne ved flere af disse Baner og i alt Fald har

gjort det ved Kerteminde—Dalby-Banen. Baaede Stat, Kommuner og private ere interesserede i, at sligt ikke finder Sted, og derfor finder jeg det rettest at paatale det her og anmode det ærede Finansudvalg om at foranledige nærmere undersøgt, hvorledes den Slags Leverancer foregaa, for at man kan enes med Ministeren om at sætte en Stopper for sligt i Fremtiden.

Ingvard Jensen: I Udvalgets Betænkning, Tillæg B. Sp. 613, er der anført, at der er holdt Samraad mellem Finansudvalget og Ministeren angaaende forskellige Forhold, saaledes ogsaa om Laan til Baaedahavne, specielt de bornholmske Baaedahavne. Det giver mig Anledning til, for øvrigt i Tilslutning til den ærede Ordfører, at sige et Par Ord. Hidtil — ja, maaske har det sidste Par Aar dannet en Undtagelse, — men ellers har det hidtil været saaledes, at Laanene til Baaedahavnene kun ere blevne givne paa Betingelse af, at dersom der blev et Overskud af de Indtægter, der tilflød Havnen, skulde dette indbetales i Statskassen. Det er en Ordning, som jo er meget human og hensynsfuld, og som man jo maa paaskønne. Men nu har Finansudvalget i Forbindelse med Ministeren siden taget Bestemmelse om, at naar der fremtidig ansøges om enten Anlæg af ny Havne eller Udbedring af gamle, skulde de vedkommende svare Halvdelen af det Beløb, der gaar med til Arbejdets Udførelse. Det er en Bestemmelse, som er meget uheldig, og jeg vil meget indtrængende bede Finansudvalget og Ministeren tage det op til fornyet Overvejelse at gaa bort derfra.

Der kan naturligvis være Steder og Forhold, hvor et saadant Krav kan være berettiget — det skal jeg ikke benægte — men der er andre Steder, hvor det bliver ligefrem umuligt at faa noget gjort, hvis disse Krav skulde fastholdes, og det er saadanne Steder, hvor de Krav, som stilles, i Grunden ere meget smaa. Jeg tror derfor, at selv om man i al Almindelighed vil fastholde det Standpunkt, man nu har indtaget, vil det dog være rigtigt, at man i hvert Fald gaar ind paa at gøre Undtagelser. De smaa Laan, der ydes, ere virkelig ikke saa betydelige, at det skulde affholde os fra at gøre nogle Undtagelser i de fastslaaede Regler, og man har det jo i sin Magt at skønne over, hvorvidt de Krav, der stilles, ere rimelige, berettigede og nødvendige eller ikke. Derfor synes jeg, at man maatte kunne gaa ind paa, at hvor Forholdene ere af den Beskaffenhed, at Fiskerne ikke kunne yde noget Bidrag